

Arrest

nr. 199 525 van 9 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juli 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 februari 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 maart 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 mei 2017.

1.3. Op 14 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 augustus 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Al Gazira al Khadra, provincie Kafr al Sheikh, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim te zijn. U hebt hier heel uw leven gewoond, samen met uw ouders, drie broers en twee zussen. Eén van uw broers, M.(...), is gehandicapt en wordt tot op heden door uw ouders opgevangen en verzorgd. Ook uw jongste zusje woont nog thuis.

In 2007 behaalde u uw diploma lassen en hielp ondertussen ook uw vader die visser was.

In februari 2009 waren uw vader en uw zus S.(...) onderweg naar huis toen Su.(...), een lid van de familie A.(...) R.(...), probeerde haar aan te randen. Uw vader sloeg hem met een stok op zijn hoofd, waarop deze man begon te bloeden en naar huis liep. Uw vader had het voornemen in de vroege ochtend naar het politiekantoor te gaan en klacht neer te leggen. Echter, zover kwam het niet daar de gewonde man, toen hij door familieleden naar het ziekenhuis werd gebracht, overleed nadat hij eerst de naam van uw vader had prijsgegeven. Uw vader werd daarop opgebeld door de broer van de overledene die hem duidelijk te verstaan gaf dat ze niet aan hem zouden raken, maar wraak zouden nemen op zijn kinderen. Uw vader stelde voor dat ze jullie huis en bezittingen konden hebben, doch ze waren enkel uit op wraak. Ook bemiddelaars probeerden tot een oplossing te komen, tevergeefs.

In 2009 meldde u zich aan bij het leger, doch kreeg toen de horen dat uw naam niet was uitgeloot en u drie jaar uitstel kreeg. Hoe het na dit uitstel verder zou gaan, wist u niet doch men zou het land niet mogen verlaten als mijn zijn legerdienst nog niet gedaan heeft, zo stelt u.

Begin augustus 2009 ging uw broer Sa.(...) naar Alexandrië, werd daar opgewacht door een zekere M.(...), een lid van de familie A.(...) R.(...), en werd door hem aangereden waarna hij overleed. De zaak kwam voor de rechtbank doch Sa.(...) zei dat het een ongeval was, waarna jullie door de verzekering een bedrag kregen uitgekeerd en de zaak werd afgesloten. Andermaal probeerde uw vader tot een vergelijk te komen, doch stootte op dovenmansoren. U en uw broers en zusje verlieten sindsdien quasi niet meer het huis, enkel ging u af en toe informeren bij het leger naar de stand van zaken. In 2012 kreeg u dan uw uiteindelijke certificaat waarin stond vermeld 'dat het leger u niet nodig had'.

In 2011 probeerden drie leden van deze familie u te vermoorden toen ze u toevallig tegenkwamen op straat, waarna u in het ziekenhuis diende te worden opgenomen en een aantal operaties diende te ondergaan. Na uw ontslag uit het ziekenhuis bleef u anderhalf jaar thuis en kreeg u van een dokter die naar uw huis kwam fysiotherapie. Uw broer Y.(...) vertrok in deze periode naar Engeland. Naarmate u aan de beterhand was begon u op het internet naar werk te zoeken. Enkel uw familie wist dat u thuis was, tegen vrienden en bekenden vertelde uw familie dat u in het buitenland werd behandeld. Ook wanneer er gevraagd werd naar uw broer M.(...) zeiden uw ouders slechts dat hij behandeld werd. Uw zusje mocht niet naar buiten en werd door uw moeder, wanneer ze bezig was, vastgebonden zodat ze het huis niet kon verlaten, zo stelt u.

Uiteindelijk vond u werk op een cargoschip en verliet u op 26 mei 2015 het land. Toen uw contract na twee maanden was afgelopen belde u uw vader en deelde u hem mee dat u naar huis zou komen waarop hij u dit afraadde. U reisde verder naar België en vroeg hier op 8 februari 2017 asiel aan.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan er een kanttekening gemaakt worden bij de door u beweerde aanrandingspoging van Su.(...) op uw zus. Zo stelt u dat zij om half twee 's nachts samen met uw vader op weg was naar huis toen Su.(...) passeerde, uw zus benaderde en haar probeerde uit te kleden. Gevraagd of dit gebeurde op een moment dat effectief uw vader naast haar liep, beaamt u dit. Gevraagd of Su.(...) op dat moment alleen was, beaamt u ook dit gegeven. Gepeild waarom hij iets dergelijks probeert terwijl uw vader aanwezig was, stelt u dat hij uit een grote familie komt en hij daarom veel durft (CGVS 3, 5). Het hoeft geen betoog dat deze door u beschreven gang van zaken de nodige vraagtekens opwerpt daar het

weinig overtuigend is dat Su.(...) zoiets zou proberen terwijl uw vader present was, dat hoeft op zich geen verder betoog. Bovendien wijt u Su.(...)'s durf aan het feit dat hij uit een grote familie komt, doch blijkt dat u, zoals in onderstaande paragraaf wordt gemotiveerd, quasi niets weet te vertellen over Su.(...) en diens familie wat verder het weinig geloofwaardig karakter van deze door u beschreven gang van zaken bevestigt.

U gevraagd te vertellen wat u weet over deze Su.(...) stelt u 'alles wat ik weet is dat hij een jonge man is die samen met zijn familie op zee werkt'. Gevraagd naar wat u nog weet, komt u niet verder dan 'niets, een gewone jonge man'. Dit is op zijn zachtst gezegd een heel beperkte kennis. U dan maar gevraagd uit wat voor een familie deze jongen komt, antwoordt u de familie van A.(...) R.(...). Gevraagd over hen te vertellen, komt u andermaal niet verder dan aan te geven dat dit een zeer grote familie is die veel schepen bezitten en op zee werken. U voegt nog toe dat ze familie hebben in andere provincies, 'eigenlijk zijn ze overal in Egypte'. Gezien dit toch andermaal zeer algemene en oppervlakkige informatie is, werd u gevraagd wat u nog weet te vertellen over hen, waarop u antwoordt 'gewone informatie, zoals andere mensen, gewone vissers, ze hebben schepen en ze zijn gewoon'. Gevraagd of u nog iets kunt toevoegen, blijkt dit niet het geval te zijn. Andermaal gepeild of u nog bijzonderheden omtrent hen kunt vertellen, verwijst u naar een familielid, Y.(...), die een Moslimbroeder zou zijn, doch wat diens functie is binnen deze partij, daar hebt u geen idee van. Gevraagd of u geen meer exacte informatie over deze familie kunt geven, ontkent u (CGVS p.4). Gezien Su.(...) en diens familie aan de grondslag liggen van uw problemen, verantwoordelijk zijn voor het overlijden van uw broer Sa.(...), het vertrek van u en uw broer Y.(...) uit Egypte en het gegeven dat uw broer M.(...) en uw zusje gevangen zijn in hun eigen huis, kan er toch van uit worden gegaan dat u zich omtrent hen grondig zou hebben geïnformeerd en kennis zou hebben vergaard, dergelijke info is immers van essentieel belang om uw vrees correct te kunnen inschatten en eventuele oplossingen te kunnen bedenken.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw houding niet in overeenstemming is met de door u beweerde vrees. Zo geeft u aan dat uw broer in augustus 2009 vermoord werd door deze op wraak beluste familie. U gevraagd hoe u uw leven verder zette na diens overlijden, geeft u aan dat u tot 2012 voornamelijk thuis zat te wachten op de beslissing van het leger (in kader van het al dan niet vervullen van uw legerdienst). Gezien dit bezwaarlijk een overtuigend antwoord is, werd u gevraagd hoe u uw dagen doorbracht, waarop u stelde 'ik zat gewoon thuis te wachten'. U gevraagd of dit wilde zeggen dat u niet buitenging, beaamt u dit en stelde u dat dit onmogelijk was. U zou in deze drie jaar tien keer naar het leger zijn gegaan, ofwel om documenten in te dienen ofwel om te vragen naar de stand van zaken. U beaamt nogmaals dat u voor de rest niet buitenkwam. Ook uw gehandicapte broer zou quasi altijd binnen zijn gebleven (CGVS p.6-7). Het kan niet overtuigen dat u in drie jaar tijd slechts tien keer zou zijn buitengekomen en sowieso is het gegeven dat u gedurende zo'n lange periode nog thuis zou zijn gebleven daar uw belagers, zo ze echt uit waren op wraak u hier heel gemakkelijk zouden kunnen vinden. U vergoelijkt uw gedrag door aan te geven dat deze familie wel wist waar uw ouders woonden, maar niet dat u en uw broer daar ook waren. Erop gewezen dat ze dit toch heel gemakkelijk zouden kunnen achterhalen, geeft u aan dat ze dit onmogelijk te weten zouden kunnen komen 'want de deur is 24 uur op slot' (CGVS p.7-8). Uw uitleg kan totaal niet overtuigen daar, moest deze familie er echt op uit zijn u en uw broers te treffen, het voor hen geen al te grote moeite kostte om te achterhalen dat u en uw broer zich hier ophielden temeer, en zoals u aangaf, ze wisten waar uw ouders woonden en getuige uw woorden 'ik moest Egypte verlaten want het is een heel grote familie en ze vinden me overal' (CGVS p.4).

Gezien het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen kan er ook bezwaarlijk geloof worden gehecht aan uw verklaring dat ze u in 2011 toevallig gezien hebben en u toen hebben aangevallen. Deze appreciatie wordt nog onderstreept door uw verklaring dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis nog zo'n anderhalf jaar thuis bent gebleven. U gevraagd wat u deed in deze periode, antwoordt u dat u van de dokter het huis niet mocht verlaten. U gepeild of u in deze periode problemen hebt gehad, stelt u dat dit niet het geval was, niemand wist dat u thuis was. Zoals in een bovenstaande paragraaf reeds werd opgemerkt kan een dergelijke gang van zaken niet overtuigen temeer u dan ook nog eens aangeeft dat het grootste deel van de mensen die in uw wijk wonen tot deze familie behoren. Erop gewezen dat het, gezien deze familie de meerderheid uitmaakt in uw wijk, totaal niet geloofwaardig is dat u al die jaren thuis bleef, antwoordt u dat u na de dood van Su.(...) thuis moest blijven om uw vader te helpen en u op een antwoord van het leger moest wachten. U erop gewezen dat het niet geloofwaardig is dat de aanwezigheid van u en uw broer al die jaren onopgemerkt zou zijn gebleven, antwoordt u slechts met zekerheid te weten dat ze 'in het algemeen naar u hebben gevraagd maar uw ouders nooit hebben gezegd dat jullie thuis waren, een antwoord dat gezien bovenstaande observaties iedere geloofwaardigheid ontbeert (CGVS p.8).

Verder kan het ook niet overtuigen dat u, die in 2012 definitief te horen kreeg dat u vrijgesteld was van legerdienst en dus, zo blijkt uit uw verklaringen, vanaf dan het land mocht verlaten, nog tot mei 2015 zou wachten vooraleer effectief deze stap te zetten (CGVS p.6). Ook dit gedrag ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.

Dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen iedere geloofwaardigheid ontberen en bijgevolg dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u kopies van volgende documenten neer: uw identiteitskaart en de eerste pagina van uw paspoort. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit/nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Wat betreft uw paspoort dient wel nog aangestipt dat het niet kan overtuigen dat u dit document niet in zijn geheel kunt neerleggen. U stelt dat toen u begon te werken op het schip u uw identiteitsdocumenten samen met diploma's in een map aan de kapitein moest geven, als u terug van boord ging zou u deze stukken terugkrijgen zo u met het vliegtuig terug naar uw land zou reizen. Gezien u echter, nadat uw vader u aangemaand had niet terug te keren, zou zijn weggelopen kunt u dit nu niet voorleggen (CGVS p.4, 7). Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde motieven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan het gegeven dat u 'van het schip moest ontsnappen'. Het niet neerleggen van uw paspoort ondermijnt, en ook dit hoeft geen betoog, uw algemene geloofwaardigheid. Verder een bewijs van het leger waaruit blijkt dat u niet werd opgeroepen (CGVS p.7), ook dit gegeven staat hier niet ter discussie. Wat betreft de overlijdensakte van uw broer dient opgemerkt dat, alhoewel ook dit slechts een kopie is waarvan de authenticiteit niet valt na te gaan, diens overlijden op zich niet hoeft te worden betwist doch er gezien het geheel van bovenstaande observaties geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde omstandigheden waarin hij is overleden. Wat betreft het proces-verbaal naar aanleiding van wat er met uw broer is gebeurd dient te worden opgemerkt dat ook hiervan niet de authenticiteit kan worden geverifieerd en een dergelijk document sowieso slechts waarde heeft ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in uw hoofde duidelijk niet het geval blijkt te zijn (CGVS p.6). Wat betreft het door u neergelegde medische attest dient opgemerkt dat hier niet ter discussie staat dat u medische problemen hebt, doch er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde oorzaak van deze problemen. Deze door u neergelegde documenten vermogen dus niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalleten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout, en de schending van artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, voert verzoeker aan dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker herhaalt dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van represailles vanwege de familie A.R. omdat zijn vader in februari 2009 de genaamde Su., lid van de familie A.R., zware verwondingen heeft toegebracht met de dood tot gevolg. De familie A.R. vindt dat hun eer werd geschonden en is sindsdien op wraak belust. Verzoeker stelt dat de autoriteiten hem onvoldoende bescherming zullen kunnen bieden en is van mening dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn problemen ten onrechte heeft geringschat. De omstandigheden waarin hij in Egypte leefde, waren wel degelijk van dien aard dat hij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur, dat het Commissariaat-generaal geen, minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse en dat het Commissariaat-generaal ten onrechte onvoldoende de problemen heeft erkend die hij ondervindt in zijn land. Hij herhaalt dat de Egyptische autoriteiten hem in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen. De Egyptische autoriteiten hebben volgens verzoeker immers weinig of geen vat op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen. Er zal in zijn hoofde dus steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan, zodat hij in Egypte een uitzichtloos bestaan zal hebben. In de huidige omstandigheden is hij niet in staat om terug te keren naar Egypte, aldus verzoeker, die vervolgens een verklaring tracht te bieden voor het gegeven dat de familie A.R. hem nooit thuis is komen opzoeken. Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Egypte het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging en meent dat *in casu* zijn

verklaringen zouden moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen en hem minstens een tijdelijke vorm van bescherming te verlenen.

Verzoeker verwijst nog naar de nieuwe stukken toegevoegd aan het verzoekschrift, waarvan hij naar eigen zeggen in september 2017 in het bezit is gekomen. In combinatie met de reeds voorgelegde stukken tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen ook deze nieuwe stukken andermaal zijn asielaanvraag. Op grond van deze nieuwe gegevens vordert verzoeker in hoofde van de vernietiging van de bestreden beslissing. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat het rechtsplegingsdossier terug zal worden overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Op die manier zal het Commissariaat-generaal in de mogelijkheid worden gesteld om een volledig onderzoek te kunnen voeren, rekening houdend met alle gegevens van het dossier, en rekening kunnen houden met zijn bijkomende opmerkingen en argumenten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij vreest bij een eventuele terugkeer naar Egypte het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij verwijst opnieuw naar zijn verklaringen tijdens het gehoor en stelt dat het voor hem overduidelijk is dat zijn veiligheid in Egypte momenteel nog niet gegarandeerd is. Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel had het Commissariaat-generaal een volledig en grondig onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met zijn opmerkingen en argumenten, aldus nog verzoeker.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een rapport van overlijden betreffende Su. A.R. met vertaling in het Nederlands, een medisch rapport betreffende verzoekers opname in het ziekenhuis in september 2011 met vertaling in het Nederlands en een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat verzoeker tussen oktober 2011 en augustus 2013 thuis medisch werd opgevolgd met vertaling in het Nederlands.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het weinig overtuigend is dat Su. zou proberen om zijn zus aan te randen terwijl zijn vader naast haar liep, hij Su.'s durf wijt aan het feit dat hij uit een grote familie komt doch verzoeker quasi niets weet te vertellen over Su. en diens familie, wat verder het weinig geloofwaardig karakter van de door hem beschreven gang van zaken bevestigt, (ii) zijn houding niet in overeenstemming is met de door hem beweerde vrees, het in het bijzonder niet kan overtuigen dat hij sinds de moord op zijn broer in augustus 2009 tot 2012 voornamelijk thuis zat te wachten op de beslissing van het leger in het kader van het al dan niet vervullen van zijn legerdienst en dat hij gedurende deze periode slechts tien keer het huis heeft verlaten om naar het leger te gaan, ofwel om documenten in te dienen, ofwel om te vragen naar de stand van zaken, en het sowieso niet kan overtuigen dat hij gedurende zo'n lange periode nog thuis zou zijn gebleven daar zijn belagers hem hier heel gemakkelijk zouden kunnen vinden zo ze echt uit waren op wraak, (iii) gezien het weinig geloofwaardig karakter van zijn verklaringen ook bezwaarlijk geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat ze hem in 2011 toevallig hebben gezien en hem toen hebben aangevallen, appreciatie welke nog wordt onderstreept door zijn verklaring dat hij na zijn ontslag uit het ziekenhuis nog zo'n anderhalf jaar thuis is gebleven, (iv) het niet kan overtuigen dat hij, die in 2012 definitief te horen kreeg dat hij vrijgesteld was van legerdienst en dus, zo blijkt uit zijn verklaringen, vanaf dan het land mocht verlaten, nog tot mei 2015 zou wachten vooraleer effectief deze stap te zetten, (v) de door hem neergelegde documenten niet vermogen de appreciatie inzake zijn dossier in positieve zin om te buigen, zoals omstandig wordt uiteengezet en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS

21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 augustus 2017 (CG nr. 1X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette asielmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Zo gaat hij in het verzoekschrift volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar pertinent het volgende wordt overwogen: *“Vooreerst kan er een kanttekening gemaakt worden bij de door u beweerde aanrandingspoging van Su.(...) op uw zus. Zo stelt u dat zij om half twee 's nachts samen met uw vader op weg was naar huis toen Su.(...) passeerde, uw zus benaderde en haar probeerde uit te kleden. Gevraagd of dit gebeurde op een moment dat effectief uw vader naast haar liep, beaamt u dit. Gevraagd of Su.(...) op dat moment alleen was, beaamt u ook dit gegeven. Gepeild waarom hij iets dergelijks probeert terwijl uw vader aanwezig was, stelt u dat hij uit een grote familie komt en hij daarom veel durft (CGVS 3, 5). Het hoeft geen betoog dat deze door u beschreven gang van zaken de nodige vraagtekens opwerpt daar het weinig overtuigend is dat Su.(...) zoiets zou proberen terwijl uw vader present was, dat hoeft op zich geen verder betoog. Bovendien wijt u Su.(...)'s durf aan het feit dat hij uit een grote familie komt, doch blijkt dat u, zoals in onderstaande paragraaf wordt gemotiveerd, quasi niets weet te vertellen over Su.(...) en diens familie wat verder het weinig geloofwaardig karakter van deze door u beschreven gang van zaken bevestigt.*

U gevraagd te vertellen wat u weet over deze Su.(...) stelt u 'alles wat ik weet is dat hij een jonge man is die samen met zijn familie op zee werkt'. Gevraagd naar wat u nog weet, komt u niet verder dan 'niets, een gewone jonge man'. Dit is op zijn zachtst gezegd een heel beperkte kennis. U dan maar gevraagd uit wat voor een familie deze jongen komt, antwoordt u de familie van A.(...) R.(...). Gevraagd over hen te vertellen, komt u andermaal niet verder dan aan te geven dat dit een zeer grote familie is die veel schepen bezitten en op zee werken. U voegt nog toe dat ze familie hebben in andere provincies,

'eigenlijk zijn ze overal in Egypte'. Gezien dit toch andermaal zeer algemene en oppervlakkige informatie is, werd u gevraagd wat u nog weet te vertellen over hen, waarop u antwoordt 'gewone informatie, zoals andere mensen, gewone vissers, ze hebben schepen en ze zijn gewoon'. Gevraagd of u nog iets kunt toevoegen, blijkt dit niet het geval te zijn. Andermaal gepeild of u nog bijzonderheden omtrent hen kunt vertellen, verwijst u naar een familielid, Y(...), die een Moslimbroeder zou zijn, doch wat diens functie is binnen deze partij, daar hebt u geen idee van. Gevraagd of u geen meer exacte informatie over deze familie kunt geven, ontkent u (CGVS p.4). Gezien Su(...) en diens familie aan de grondslag liggen van uw problemen, verantwoordelijk zijn voor het overlijden van uw broer Sa(...), het vertrek van u en uw broer Y(...) uit Egypte en het gegeven dat uw broer M(...) en uw zusje gevangen zijn in hun eigen huis, kan er toch van uit worden gegaan dat u zich omtrent hen grondig zou hebben geïnformeerd en kennis zou hebben vergaard, dergelijke info is immers van essentieel belang om uw vrees correct te kunnen inschatten en eventuele oplossingen te kunnen bedenken." Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen, die naar het oordeel van de Raad op zich al volstaan om te besluiten tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas, blijft aldus onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Met de post-factumverklaringen dat de familie A.R. hem nooit thuis is komen opzoeken omdat de politiediensten in dat geval kritische vragen zouden beginnen stellen over hun motieven, dat de familie A.R. immers nooit een klacht heeft ingediend tegen zijn vader na de dood van Su. om op die manier het heft in eigen handen te kunnen blijven houden en om – buiten de autoriteiten om en ongestraft – erewraak te kunnen nemen op zijn familie, slaagt verzoeker er bovendien geenszins in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordeelt als volgt: *"Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw houding niet in overeenstemming is met de door u beweerde vrees. Zo geeft u aan dat uw broer in augustus 2009 vermoord werd door deze op wraak beluste familie. U gevraagd hoe u uw leven verder zette na diens overlijden, geeft u aan dat u tot 2012 voornamelijk thuis zat te wachten op de beslissing van het leger (in kader van het al dan niet vervullen van uw legerdienst). Gezien dit bezwaarlijk een overtuigend antwoord is, werd u gevraagd hoe u uw dagen doorbracht, waarop u stelde 'ik zat gewoon thuis te wachten'. U gevraagd of dit wilde zeggen dat u niet buitenging, beaamt u dit en stelde u dat dit onmogelijk was. U zou in deze drie jaar tien keer naar het leger zijn gegaan, ofwel om documenten in te dienen ofwel om te vragen naar de stand van zaken. U beaamt nogmaals dat u voor de rest niet buitenkwam. Ook uw gehandicapte broer zou quasi altijd binnen zijn gebleven (CGVS p.6-7). Het kan niet overtuigen dat u in drie jaar tijd slechts tien keer zou zijn buitengekomen en sowieso is het gegeven dat u gedurende zo'n lange periode nog thuis zou zijn gebleven daar uw belagers, zo ze echt uit waren op wraak u hier heel gemakkelijk zouden kunnen vinden. U vergoelijkt uw gedrag door aan te geven dat deze familie wel wist waar uw ouders woonden, maar niet dat u en uw broer daar ook waren. Erop gewezen dat ze dit toch heel gemakkelijk zouden kunnen achterhalen, geeft u aan dat ze dit onmogelijk te weten zouden kunnen komen 'want de deur is 24 uur op slot' (CGVS p.7-8). Uw uitleg kan totaal niet overtuigen daar, moest deze familie er echt op uit zijn u en uw broers te treffen, het voor hen geen al te grote moeite kostte om te achterhalen dat u en uw broer zich hier ophielden temeer, en zoals u aangaf, ze wisten waar uw ouders woonden en getuige uw woorden 'ik moest Egypte verlaten want het is een heel grote familie en ze vinden me overal' (CGVS p.4).*

Gezien het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen kan er ook bezwaarlijk geloof worden gehecht aan uw verklaring dat ze u in 2011 toevallig gezien hebben en u toen hebben aangevallen. Deze appreciatie wordt nog onderstreept door uw verklaring dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis nog zo'n anderhalf jaar thuis bent gebleven. U gevraagd wat u deed in deze periode, antwoordt u dat u van de dokter het huis niet mocht verlaten. U gepeild of u in deze periode problemen hebt gehad, stelt u dat dit niet het geval was, niemand wist dat u thuis was. Zoals in een bovenstaande paragraaf reeds werd opgemerkt kan een dergelijke gang van zaken niet overtuigen temeer u dan ook nog eens aangeeft dat het grootste deel van de mensen die in uw wijk wonen tot deze familie behoren. Erop gewezen dat het, gezien deze familie de meerderheid uitmaakt in uw wijk, totaal niet geloofwaardig is dat u al die jaren thuis bleef, antwoordt u dat u na de dood van Su(...) thuis moest blijven om uw vader te helpen en u op een antwoord van het leger moest wachten. U erop gewezen dat het niet geloofwaardig is dat de aanwezigheid van u en uw broer al die jaren onopgemerkt zou zijn gebleven, antwoordt u slechts met zekerheid te weten dat ze 'in het algemeen naar u hebben gevraagd maar uw ouders nooit hebben gezegd dat jullie thuis waren, een antwoord dat gezien bovenstaande observaties iedere geloofwaardigheid ontbeert (CGVS p.8).

Verder kan het ook niet overtuigen dat u, die in 2012 definitief te horen kreeg dat u vrijgesteld was van legerdienst en dus, zo blijkt uit uw verklaringen, vanaf dan het land mocht verlaten, nog tot mei 2015 zou wachten vooraleer effectief deze stap te zetten (CGVS p.6). Ook dit gedrag ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees." De uiteenzetting in het verzoekschrift impliceert

overigens dat de familie A.R. wel degelijk wist dat verzoeker al die jaren gewoon in zijn ouderlijk huis verbleef, hetgeen haaks staat op zijn herhaalde verklaringen tijdens het gehoor dat niemand wist dat hij thuis was. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker met het verweer in het verzoekschrift zijn relaas des te meer ongeloofwaardig maakt. De Raad wijst er te dezen nog op dat verzoeker met de argumentatie dat de familie A.R. hem nooit thuis is komen opzoeken omdat de politiediensten in dat geval kritische vragen zouden beginnen stellen over hun motieven zelf ook meteen zijn stelling ontkracht dat de Egyptische autoriteiten hem in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen aangezien zij weinig of geen vat hebben op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen.

Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift niet verder dan het louter volharden in en herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Ook de door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u kopies van volgende documenten neer: uw identiteitskaart en de eerste pagina van uw paspoort. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit/nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Wat betreft uw paspoort dient wel nog aangestipt dat het niet kan overtuigen dat u dit document niet in zijn geheel kunt neerleggen. U stelt dat toen u begon te werken op het schip u uw identiteitsdocumenten samen met diploma's in een map aan de kapitein moest geven, als u terug van boord ging zou u deze stukken terugkrijgen zo u met het vliegtuig terug naar uw land zou reizen. Gezien u echter, nadat uw vader u aangemaand had niet terug te keren, zou zijn weggelopen kunt u dit nu niet voorleggen (CGVS p.4, 7). Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde motieven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan het gegeven dat u ‘van het schip moest ontsnappen’. Het niet neerleggen van uw paspoort ondermijnt, en ook dit hoeft geen betoog, uw algemene geloofwaardigheid. Verder een bewijs van het leger waaruit blijkt dat u niet werd opgeroepen (CGVS p.7), ook dit gegeven staat hier niet ter discussie. Wat betreft de overlijdensakte van uw broer dient opgemerkt dat, alhoewel ook dit slechts een kopie is waarvan de authenticiteit niet valt na te gaan, diens overlijden op zich niet hoeft te worden betwist doch er gezien het geheel van bovenstaande observaties geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde omstandigheden waarin hij is overleden. Wat betreft het proces-verbaal naar aanleiding van wat er met uw broer is gebeurd dient te worden opgemerkt dat ook hiervan niet de authenticiteit kan worden geverifieerd en een dergelijk document sowieso slechts waarde heeft ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in uw hoofde duidelijk niet het geval blijkt te zijn (CGVS p.6). Wat betreft het door u neergelegde medische attest dient opgemerkt dat hier niet ter discussie staat dat u medische problemen hebt, doch er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde oorzaak van deze problemen.”* De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

Hetzelfde geldt voor de documenten die als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd. Zo is het de Raad niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze hij, geen familielid zijnde, een “officieel” rapport van overlijden betreffende Su. A.R. heeft kunnen bekomen. Het medisch rapport opgemaakt door het ziekenhuis Nour Al-Islam en het medisch getuigschrift van een specialist fysiotherapie beklemtone wel zeer uitdrukkelijk dat verzoekers letsels veroorzaakt werden door een aanval door de familie A.R.. Aangezien dergelijke vermeldingen louter gebaseerd kunnen zijn op verzoekers eigen verklaringen, die om hoger vermelde redenen volstrekt ongeloofwaardig moeten worden geacht, kan hieraan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Geen van de documenten is bovendien gedateerd zodat niet kan worden vastgesteld wanneer deze werden opgesteld en het betreffen allemaal fotokopieën die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. De Raad acht het overigens opvallend dat verzoeker deze documenten pas na confrontatie met een negatieve beslissing zou hebben kunnen bekomen. De thans bijgebrachte stukken kunnen dan ook niet opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker op generlei wijze aantoont dat hij in Egypte persoonlijk werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging, is de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden *in casu* niet dienstig.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 3 juli 2017), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanfalten uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontfien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidsituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS